

"Jezevec je po smrti!", přivítal mě Vlk čerstvou zprávou hned ve dveřích. "Hm, všechny nás to jednou čeká", povídám. "Šéfe, jedno černý, umřel nám kamarád, budem držet smutek!", a zasunul jsem se do rohu k Vlkovi. Zpívaná už jela na plné obrátky. "Nevtipkuj", povídá Vlk polohlasně, "von nás ustanovil svejma dědicema." Pokud moje paměť sahala, nikdo z přítomných Jezevce pořádně neznal. Takovej vobyčejnej kluk, nic moc na vizáž, spíš uzavřenej do sebe, občas jsme ho potkávali na nádraží s usárnou, nebo obíhal sleziny s různými ekologickými peticemi. Některé se "rudochům" dost nezamlouvaly, pokud se pamatuju. Však ho taky párkrát šoupli na pozorování do Bohnic, a to měl kliku, že nevyfásl kriminál. Kde přišel akorát na nás dva? A co nám tak může odkázat? Jakoby četl moje myšlenky, Vlk ještě víc přitlumil hlas a pokračoval: "Von totiž bydlel u nás v paneláku. A než si šel lehnout do nemocnice, dal mi zalepenou obálku s tím, že to mám otevřít, kdyby se s ním něco stalo. No a hele, co v ní bylo:" a podal mi pod stolem lísteček. Stálo na něm: Kaňon kondora v Opičích horách, zhruba v půlce vede cesta po skále vzhůru. Tam se dozvíte víc?

Nic víc, nic míň. Ukecanej nebyl nikdy. Samozřejmě jsme ten kaňon znali, i když se do Opičích hor moc nejezdilo, byly totiž poctivé tři hodiny cesty od vlaku. Ale bylo tam hezky, a teď už mi svítalo, kam Jezevec jezdil trampovat. "Fajn, Vlku, a co dál?" a podal jsem mu lístek stejnou cestou zpátky. "No, mohli bysme tam tenhle víkend cvičně zajet!" "Koneckonců proč ne. Už jsem si dlouho nenabil hubu. Tohle je práce pro Rainholda Messnera a né pro nás. Doufám, že si ten kaňon plasticky vybavuješ!" "Máš recht, se mi zdá, že lano a hrnec na krev by měly patřit k základnímu vybavení expedice." "Takže v pátek ve tři před nádražím!", uzvařel jsem a slízl pěnu z půllitru.

Sluníčko už si drbalo kostrč o špičky smrků a nohy říkaly cosi o tom, že už brzo začnou stávkovat. Měli jsme za sebou ráckou štreku od vlaku plus ten zatracenej kaňon dvakrát tam a zpátky. "Nic. Prolezem to ještě jednou a na druhým konci hodíme camp. Víc jak těch 150 metrů už odmítám jít." Kaňon byl ve skutečnosti úzká skalní průrva se značně kolmými stěnami z tmavého kamene, do níž se na dno smístily akorát několik metrů široká říčka a cesta, jarními povodněmi místy dost poškozená.

Típli jsme cigára a vyrazili. Slunce se mezitím posunulo tak, že se přesně strefovalo do úzkého kaňonu a rozehrávalo na stěnách fantastickou stínohru. "Hele!", ukázal Vlk přes vodu. Světlo a stín tam cosi kreslily na skálu. Vlk shodil bágel, přeskákal po kamenech a najednou mi zmizel z očí. "Máme to! Je tam úzká rozsedlina, kterou se dá možná vylézt!" Únava byla zapomenuta. To už Vlk skákal po kamenech zpátky. "Jo, je to vono, vejš tam visí lano a vypadá to schůdně. Našli jsme to!" To už házel bágel na záda. Za moment jsem byl na druhé straně i já a obhlížel situaci. Ano, komín šel dost šikmo a byl stočen za skálu, takže nebyl přes řeku moc vidět. "Lez, Vlku, ať to napřed vyzkouším na zvířatech!" Vlk se procedil do rozsedliny. Za chvíli volal: "V pohodě, to zvládneš i ty. Jsem na campu!" Ano, zvládal jsem. Občas byl ve skále vydlabán schůdek a kromě toho odshora viselo silné ocelové lano, na které byly svorkami přidělány smyčky, takže ruce se mohly plně spolehnout. Pět metrů, deset metrů, patnáct metrů, dvacet metrů. Hurá, vyfuněl jsem. Předemnou se otevřela krásná skalní plošina, velká tak patnáct krát třicet metrů, zalitá oranžovým sluncem. Vzadu byla uzavřena pokračující skálou, ze které visela vegetace a v jednom koutě byl pěkný převis, pod nímž si Jezevec postavil sroubek a zbytek využil jako dřevník a kryté ohniště. Vlk seděl uprostřed plošiny, měl zuté kanady a chladil si nohy v prohlubni plné vody. "Hele, asi z toho budeme muset vařit!" "Né, támhle v tom roští je pramínek. Sice hodně malej, ale je. A taky je tam žebřík nahoru na skálu." Sekl jsem sebou

vedle něho: "Vlku, tohle je parádní flek, a jestli nás Jezevec ve věčnejch lovištích slyší, tak bysme mu měli poděkovat."

Obloha přešla z oranžové do světle zelené, ohýnek pod ešusem matně osvětloval přepis a zatímco jsem se věnoval kuchaření, Vlk předčítal při baterce dopis, který jsme našli přišpendlený na policiče ve sroubku. "Vítám vás v Jezevcí noře. Od teďka je to váš camp se vším všudy, co k němu patří. Dá se sem přijít i horem, je to pohodlnější, odsud tu cestu najdete snáz. Pramen je spolehlivý, teče i při velkém suchu, dřeva je nahoře dost. Já už se sem nevrátím, rakovina je svinstvo a vím, že tu operaci nepřežiju. Řekli mi to a vysvětlili mi, že můj úkol tady je splněn. Možná, že budete požádáni, abyste to vzali za mě, ale o tom si rozhodnou oni. Pokud vás navštíví, nepropadejte panice, vše je v pohodě. Jednou se sejdem u ohně tam nahoře. Ahoj! Jezevec." "Tajemnej jako hrad v Karpatech, co ty na to, Vlku? Co mínil tím "oni"? Dělal pro nějakou sektu nebo pro rozvědku?" "Moc má panenka, moc se ptáš. Raději mi řekni, jak se to vyvíjí s večeří. Už se těším, až se ztichlým kaňonem bude ozývat pouze vrzání trampských čelistí," zacitoval pokleslou klasiku.

Nebe se už dávno změnilo v černou deku, propalovanou miliony jiskřiček. Leželi jsme u ohýnku, popíjeli čaj a pokuřovali. "Asi to zalomíme do spacáku." "Jo, ale do boudy. Je tam vrstva jehličí a tady s tou trávou zatraceně šetřili." Po nezbytných večerních rituálech jsme rozbalili usárny a začali stlát. "Hele, něco jsem našel:" Ruka vytáhla zpod jehličí plechovou krabici. Vlk se mi naklonil přes rameno. Uvnitř byl balíček, zabalený v igelitu. Rozbalil jsem ho a jako první vytáhl ohmatanou knížku v černých deskách. Otevřel jsem na titulní stránce. Byla to Bible. Záložka z kůže vykukovala mezi stránkami. Nalistoval jsem. Jezevec měl založenou Apokalypsu sv. Jana. "Tak v tom bude tutově nějaká sekta," navázal Vlk nit podvečerního rozhovoru. V igelitu byla ještě další knížka či tlustý sešit. Byla nadepsaná Deník. Prolistoval jsem ji. Byla hustě popsaná tužkou a byly v ní četné kresby, mimochodem velmi zdařilé, pokud se při dodělávající baterce dalo posoudit. Kdo by však čekal, že to bude něco jako cancák či kronika, byl by zklamán. Obrázky byly plné raket, létajících talířů, postav ve skafandrech a fantastických měst budoucnosti. Text byl s obrázky evidentně v souladu. "Měls tady kolegu trapsavce," podotkl Vlk. Nebylo pochyb. Jezevec tu v dlouhých chvílích psal sci-fi román. "Zejtra si to přečtem, je dost času. Stejně na tu baterku už je potřeba svítit sirkama, abys zjistil, jestli ještě nezhasla!" Zalezli jsme do spacáků a popřáli si dobrou noc.

Probudil jsem se uprostřed noci s pocitem, že něco není v pořádku. Zasuté instinkty po prapředcích o sobě daly vědět. Přitiskl jsem oko ke škvíře a vzápětí zalomcoval Vlkem. "Co je?" "Koukni ven!", zašeptal jsem vzrušeně. Vlk se překulil ke škvíře: "No nazdar?..!" Oběma nám došlo?.

Uprostřed plošiny stál na třech nohách diskovitý předmět o průměru asi pět metrů, matně jantarově zářil a na jeho boku se právě odsouvalo něco jako dvířka?.